

The freshening wind tugged at Fenella's skirts; she went back to her grandma. To her relief grandma seemed no longer sad. She had put the two sausages of luggage one on top of the other, and she was sitting on them, her hands folded, her head a little on one side. There was an intent, bright look on her face. Then Fenella saw that her lips were moving and guessed that she was praying. But the old woman gave her a bright nod as if to say the prayer was nearly over. She unclasped her hands, sighed, clasped them again, bent forward, and at last gave herself a soft shake.

"And now, child," she said, fingering the bow of her bonnet-strings, "I think we ought to see about our cabins. Keep close to me, and mind you don't slip."

"Yes, grandma!"

"And be careful the umbrellas aren't caught in the stair rail. I saw a beautiful umbrella broken in half like that on my way over."

"Yes, grandma."

Dark figures of men lounged against the rails. In the glow of their pipes a nose shone out, or the peak of a cap, or a pair of surprised-looking eyebrows. Fenella glanced up. High in the air, a little figure, his hands thrust in his short jacket pockets, stood staring out to sea. The ship rocked ever so little, and she thought the stars rocked too. And now a pale steward in a linen coat, holding a tray high in the palm of his hand, stepped out of a lighted doorway and skimmed past them. They went through that doorway. Carefully over the high brass-bound step on to the rubber mat and then down such a terribly steep flight of stairs that grandma had to put both feet on each step, and Fenella clutched the clammy brass rail and forgot all about the swan-necked umbrella.

At the bottom grandma stopped; Fenella was rather afraid she was going to pray again. But no, it was only to get out the cabin tickets. They were in the saloon. It was glaring bright and stifling; the air smelled of paint and burnt chop-bones and indiarubber. Fenella wished her grandma would go on, but the old woman was not to be hurried. An immense basket of ham sandwiches caught her eye. She went up to them and touched the top one delicately with her finger.

"How much are the sandwiches?" she asked.

"Tuppence!" bawled a rude steward, slamming down a knife and fork.

Grandma could hardly believe it.

"Twopence each?" she asked.

"That's right," said the steward, and he winked at his companion.

Grandma made a small, astonished face. Then she whispered primly to Fenella. "What wickedness!"

A szél belekapott Fenella szoknyájába; a lány visszament a nagymamájához.

Megkönnyebbülésére nagymama már nem tűnt szomorúnak. A poggyász két darabját egymás tetejére rakta; ezeken ült, kezeit összekulcsolta, fejét kissé oldalra fordította. Élénk kifejezés ült az arcán, koncentrált valamire. Fenella látta, hogy ajkai mozognak, és rájött, hogy a nagymama imádkozik. De az öreg hölgy egyértelműen bólintott neki, mintha azt mondaná, az imának hamarosan vége. Szétkulcsolta a kezeit, sóhajtott, megint összekulcsolta őket, előrehajolt, majd megrázkódott.

- És most, gyermekem – mondta, miközben főkötője madzagjához nyúlt – Úgy gondolom, ideje körülnézni a kabinunkban. Maradj mellettem, és vigyázz, le ne csússz!

- Igen, nagymama.

- Vigyázz, semmi baja ne történjen az esernyőnek a lépcső korlátjánál. Láttam egy gyönyörű esernyőt kettétörve utazásom során.

- Igen, nagymama.

Sötét alakok henyéltek a korlátnak dőlve. Pipájuk füstjében itt-ott feltűnt egy orr, egy sapka ellenzője, vagy néhány meglepett arc. Fenella felpillantott. Magasan egy kis ember a kezét a kabátzsebébe dugva állt, és kinézett a tengerre. A hajó még egy kicsit megrázkódott, és Fenella azt hitte, hogy a csillagok is megrázkódtak. Egy sápadt, vászonkabátos utaskísérő lépett ki a fényes ajtón, a kezében magasan egy tálcát tartva. Bementek az ajtón. Óvatosan átléptek a magas sárgaréz küszöb felett, kilépve a gumiszőnyegre, majd lefelé egy olyan szörnyen meredek lépcsőn haladtak, hogy a nagymamának mindkét lábával minden lépcsőfokra rá kellett lépnie, Fenella pedig olyan szorosan fogta a hideg és nyirkos korlátot, hogy teljesen megfeledkezett a hattyúnyelű esernyőről.

A lépcső aljánál nagymama megállt. Fenella eléggé félt attól, hogy megint imádkozni akar. De nem, csak azért volt mindez, hogy kivegye a jegyeket. A szalonban voltak. A helyiség fényesen ragyogott, a levegőben pedig fojtogató illat terjengett: festék, égett borda csontok és gumi szaga. Fenella azt kívánta, bár gyorsabban menne a nagymamája, de az öreg hölgy nem sietett. Egy óriási kosár sonkás szendvics vonta magára a tekintetét. Felment hozzájuk, majd finoman megérintette az egyik tetejét az ujjával.

- Mennyibe kerülnek a szendvicsek? – kérdezte.

- Két penny! – üvöltötte egy faragatlan utaskísérő, miközben egy kést és villát csapott le az asztalra.

Nagymama alig tudta elhinni.

- Mindegyik két penny? – kérdezte.

- Úgy van! – mondta az utaskísérő, és a társára kacsintott.

Nagymama meglepett arcot vágott. Aztán affektáltan Fenella fülébe súgta:

- Micsoda gonoszság!